1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş
Perşenbe günleri çıkarılır
Yıl 10-3 Birinci Kânun 1942-Sayı 19

— Lütfen sayfayı çeviriniz —

GELECEKTE NELER OLACAK?

Yazan: Welles

Çeviren: Vahdet Gültekin

— Geçen sayıdan devam —

— Dikkat! diye bağırdı. Aşağı in!

Gordon arkasına döndü, başını salladı ve gülümsedi. Fakat yine tayyareyi bir taraftan yükseltmiye, bir taraftan da hızlandırmıya devam etti. Muhafız, tayyare meydanının hudutlarını çoktan geçtiklerini görüyordu. Son bir ihtar olmak üzere, tabancası ile Gordonun omuzuna vurarak:

— Bana bak! diye haykırdı. Derhal sürati kesip tayyareyi indirmezsen ateş ediyorum..

Tayyareci, «peki» der gibi başını salladı ve elini bir düğmeye götürdü. Muhafız, onun bu düğmeye basarak süratini keseceğini ve tayyareyi indirmiye başlayacağını zannetti ve elindeki tabancayı biraz gevşetti.

Fakat Gordon onun düşündüğünün tam tersini yapmıştı:

Tayyare birdenbire diklemesine havaya kalktı ve büyük bir süratle yükselmiye başladı.

Birdenbire neye uğradığını şaşıran muhafızın elinden tabancası yanı başına yere düştü. Korkudan betibenzi sararan adam, ancak neden sonra kendine gelebildi. Bu sırada tayyare çok yükseklerde uçuyordu.

Muhafız, son bir gayret olmak üzere, iğildi, yerden tabancasını aldı ve tekrar Gordonun omuzuna dayayarak:

— Dikkat! Ateş ediyorum. Çabuk aşağı in! diye haykırdı. Bir.. iki..

«Üç» demeye kalmadı, tayyare ikinci bir manevra yaptı ve pike bir uçuşla tepesi aşağı ve büyük bir süratle düşmiye başladı. O zaman muhafız bir çığlık atarak, düşmemek için, yanlarında tutunacak bir şey aradı ve bu aralık tabancası tayyareden dışarı fırladı.

Gordon, yere bir iki yüz metre kala tayyareyi tekrar doğrulttu ve yeniden yükselmiye başladı. Artık düz bir hat üzerinde hiç sarsılmıyarak gidiyorlardı. Tayyareci, arkasına dönüp muhafıza muzaffer bir tebessümle gülümsiyerek:

— Nasılsınız? diye sordu. Rahatsınız değil mi?

***

Gordonun tayyare ile kaçtığını Everytoun'da haber aldıkları zaman o çoktan ufukta kaybolmuştu. Mühendis, tayyarenin tecrübesini, meydanda hemen hemen kimsenin bulunmadığı bir saatte yapmayı muvafık bulmuş, bu suretle arkasındaki muhafızdan başka yerdekilerin de ateş etmesi ihtimalinden kendini kurtarmıştı.

Yalnız, şehirde tayyarenin havalandığını ve büyük bir süratle kaçar gibi uçtuğunu görenlerin ilki Roxana olmuştu. Cabal'le görüşmesinden kendi faydasına bir netice alamıyan kadın, ertesi gün, doktor Harding'in evine gitmiş, Mary ile aynı mesele hakkında görüşmek maksadile söz açmıştı. Fakat Cabal ne kadar ihtiyatlı ve dâvasından şaşmaz bir adamsa Mary de o derece zeki ve anlayışlı bir kadındı. Roxana'nın sözlerine temkinli cevaplar veriyor, onun daha fazla açılmasına imkân bırakmıyordu.

O sırada birdenbire evin üzerinde bir motör gürültüsü ile yerlerinden pencereye

fırladılar. Roxana'nın keskin gözleri alçaktan uçan tayyarenin içinde Gordonun bulunduğunu derhal farketti:

— O! Sizin Gordon! diye haykırdı. Nihayet kaçmıya muvaffak oldu! Şimdi ya kaçma sırası sizin, yahut da Cabal gibi esir olma sırası...

Roxana'nın bahsettiği bu ikinci ihtimal derhal tahakkuk etti. Rudolf, Gordonun kaçtığını haber alınca hemen Mary ile babasını yakalattı ve konağına getirtti. Diğer tarfatan, bütün civardaki köy ve kasabalara haber göndermiş, tayyareyi görüp görmediklerini, gördülerse ne tarafa doğru gittiğini sordurmuştu.

Bir iki gün sonra idi. Bir sabah, Rudolf daha yeni uyanmıştı. Yardımcısı Burton içeri girerek:

— Nihayet haber alabildin, diye müjde verdi.

— Ya? Ne olmuş? Denize mi düşmüş?

— Hayır, denize düşmemiş. Bizim topraklardan uzaklaşarak Fransa üzerine doğru gitmiş. Belki bu anda memleketine varmış ve Cabal'ın arkadaşlarına ulaşmıştır.

Rudolf, başını ellerinin arasına almış, düşünüyordu:

— Peki, şimdi ne olacak?

Burton, kendisinden fikir sorulmasına memnun olarak, müteazzım bir tavırla:

— Harbe hazırlanmak lâzım, cevabını verdi. Gordon, herhalde kendisile beraber

daha başkalarını da alarak yakında tepemize gelecektir.

Rudolf kalkmış, odanın içinde bir aşağı, bir yukarı gezinip duruyordu.

— Tamir ettiğimiz bir tayyareyi de elimizden kaçırdık. Buna mukabil Cabal'in tayyaresi elimizde ama, ne çare ki, ne onu ne de tamiri bitecek olan ötekileri kullanacak adamımız yok.

Bir iki adım attıktan sonra durdu:

— Onlara karşı derhal harp açmak lâzım. Şimdi derhal emir veriyorum: Tayyarelerin tamiri bir iki günde bitirilecek ve bunları kullanmak için gençlerden tayyareci yetiştirilecek. Şu bizim Harding'i de getirin, zehirligaz yapması hususunda tazyik edeceğim. Kendisi yapmak istemese de nasıl yapılacağını bize öğretsin. Söylemiyecek olursa kolunu büker, zorla söyletiriz.

Biraz sonra doktor Harding'le kızı Rudolfun karşısında idiler. Rudolf onları uzun uzun süzdükten sonra Hardinge döndü ve:

— Şu tayyareci millet hakkında neler biliyorsanız, söyleyin bana, dedi. Onlarda acaba zehirligaz var mı ve eğer varsa acaba ne çeşit?

— Devamı gelecek sayıda —

Bu Harbin Hikâyeleri

Ağır Tank hücumu

Düşmanın bir yerde sıkışık durumda kaldığı haberi geldiği zaman, komutan tank kuvvetlerine şu komutu verdi:

— Bir tank taburu düşmana ansızın bir baskın yaparak, onları esir alacak.

Komutan bunu söylerken:

— Düşmanın teslim olacağı muhakkak. diyordu. Çünkü çok azlık bulunuyorlar. Bize siâhla karşı koymazlar. Hele tankla saldıracağımızı hiç ummadıkları için şaşırıp kalacaklar.

Sahiden oraya tankla bir saldırış yapılacağı kimsenin aklına gelmezdi. Çünkü, bataklık bir yerdi ve şimdiye kadar orada hep hafif motörlü vasıtalarla ve atlılarla savaş yapılmıştı. İlk önceleri düşman hafif tanklarla bir saldırış denemesi yapmış, fakat tanklarının hep çamura saplandığını görerek bu işten de vazgeçmişti. Onun için karşı tarafın tankla —hem de ağır tankla— bir saldırış yapacağını hiç aklına getiremezdi.

Bu tarafın komutanı, tanklarla saldırışa komut verdiği zaman tehlikenin bulunduğunu biliyordu. Kendisine bunu söyiyen arkadaşlarına:

— Biliyorum, dedi. Tanklarla orada savaş yapmak çok güçtür. Fakat başarı için güç şeyleri yapmak gerekir. Herkesin yapabileceği ve herkesin aklına gelen bir şeyi herkes yapar ve çok kişi yaptığı için o işi başarmak da bir marifet sayılmaz. Her işte olduğu gibi, savaş da kimsenin aklına gelmiyen ve yapılması güç hattâ imkânsız görünen işleri yapmakla başarılır. Haydin çocuklar! Durmıyalım!

Ağır tanklarla saldırış başladı.

Düşmanın, üç yanı sarılmış bir halde bulunduğu yer pek uzak değildi. Ancak 120-150 kilometre kadar vardı. Düşman fazla kuvvetli olsa, belki öteki yanlardan bir çıkış deneyecekti. Fakat azlık olduğu için, orada beklemekten başka bir şey yapamıyordu. Yalnız, kendi uçaklarının büyük bir saldırışla, üç yanı saran düşman kuvvetlerini dağıtmalarını bekliyorlar ve buna güveniyorlardı.

Bu şekilde kurtulmaktan daha umutlarını kesmemişlerdi. Yanlarında birkaç gün yetişecek kadar yiyecekleri ve hattâ bir müddet kendilerini müdafaa edebilecekleri kadar kurşunları ve mermileri de vardı.

Onun için, tanklar, düşmana yaklaşınca, uzaktan top ateşi ile karşılaştılar. Birkaç gündenberi orada kalan düşman askerleri, bataklıklara tankları durdurmak için bazı tuzaklar da kurmuşlardı. Sözün kısası, düşman hatlarına yaklaştıkça tankların geçmeleri zorluğa uğruyordu.

Tankların çoğu çamura saplandı. Birkaçı da düşmanın kazdığı çukurlara düştü, yahut da demir kazıklara çarparak devrildi.

Kala kala, sağlam bir halde üç tank kalmıştı.

Tankların komutanı:

— Biz üç tankla da düşmanın hakkından geliriz, diyordu.

Belki bu söz doğru idi. Fakat o üç tank da, düşmana tam yaklaşıp püskürme ateş edeceği sırada çamurlara saplandı. Halbuki orasını bir geçseler, ondan ötede kuru bir toprak başlıyordu.

Komutan, düşmanın ara sıra yaylım ateş yapmasına aldırmıyarak tankından atladı ve askerlerine:

— Tankları çamurlardan kurtaracağız! komutunu verdi.

Bu komut üzerine üç tankın bütün askerleri yere atladılar. Bütün güçlerile, tankları çamurlardan kurtarmıya giriştiler.

Komutan:

— İkisi kurtulsun yeter, diyordu. Biz iki tankla da onları esir ederiz.

İki tank kurtuldu ve kuru toprağa çıktı.

Uzaktan, tankların çamura battığını gören düşman, artık ateşi de kesmiş, dinleniyordu. Hattâ gözlerini o yandan çevirmiş olacaklar ki, tankların kendilerine doğru ilerleyip ateş etmiye başladığını görünce şaşırıp kaldılar ve bir dakikada karşılarına iki dev gibi çıkan tanklara, kollarını kaldırarak teslim oldular.

Komutan:

— İşte, diyordu. Zor olan ve olmaz gibi görünen şeyi yaparak işimizi başardık. Bunu unutmayın, çocuklar: Zor işi başaran azdır, marifet olmazı olur yapmakta!

Bayramda en güzel hediye: Çocuk Sesinin 1942 yılı birinci cildidir.

ABONE

SENELİĞİ	:	400 Kuruş
ALTI AYLIĞI	:	200 Kuruş
ÜÇ AYLIĞI	:	100 Kuruştur.

Basıldığı yer: ÜLKÜ MATBAASI

Telsiz Başında

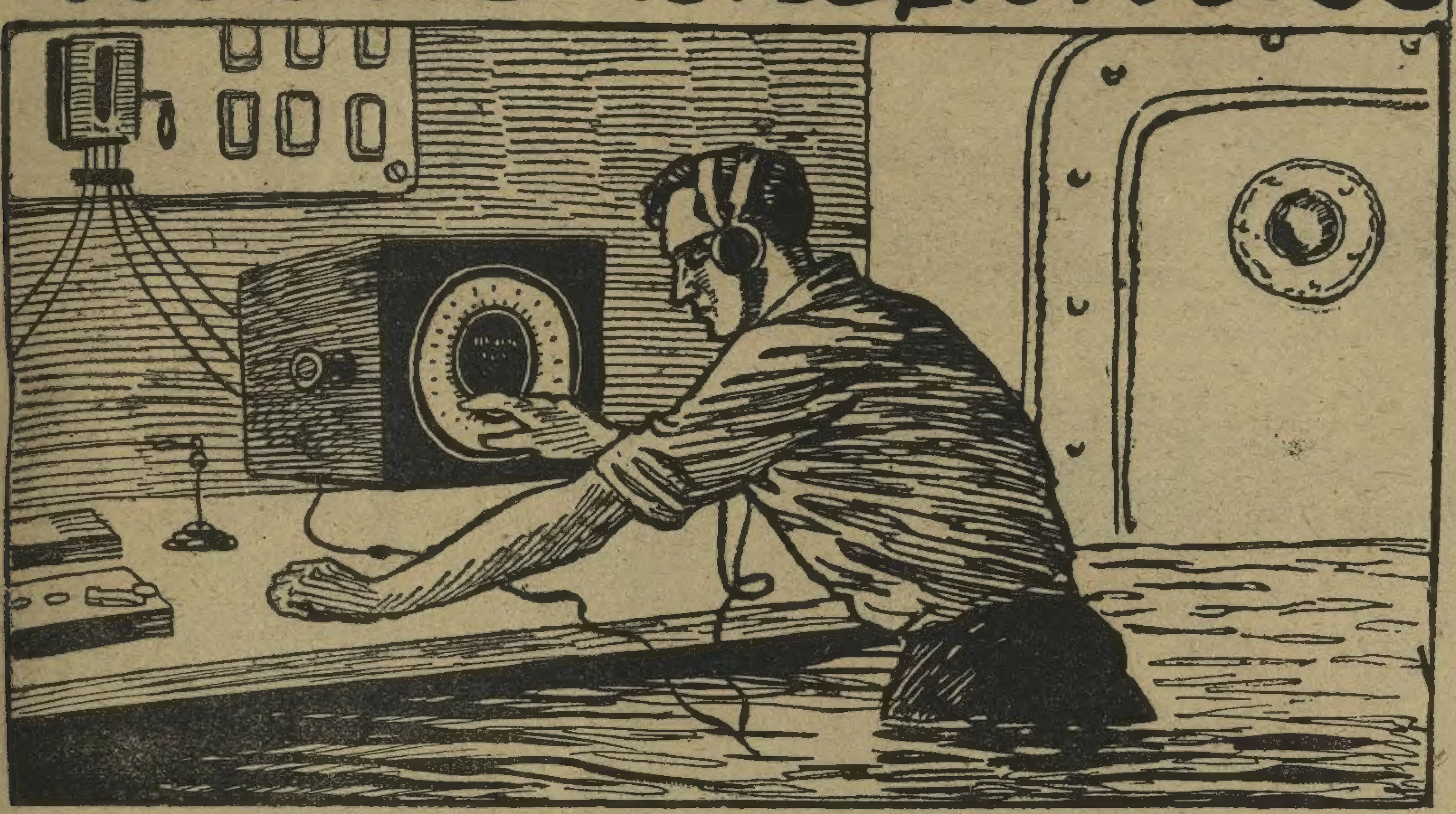

Limandaki gemi kurtarma teşkilâtı, gece yarısından biraz sonra, telsizle imdat işareti aldı. Kıyıdan birkaç mil açıklıktaki bir yolcu vapuru, fırtına ile boğuştuğunu ve batmak üzere olduğunu bildiriyordu.

Nöbetçi kaptan, hemen arkadaşlarını topladı ve kurtarma kayıklarını hazırlamalarını söyledi. Sonra:

— Bu havada denize açılmanın bizim için de tehlikeli olduğunu biliyorum, dedi. Fakat, başkaları ölümle pençeleşirken biz burada duramayız. Bizim işimiz, böyle tehlikeli anlarda denizdekilerin yardımına koşmaktır.

Biraz sonra, üç kurtarma kayığı hazırlanmış ve çala kürek denize açılmıştı. Korkunç bir fırtına ile çalkalanan denizde dağ gibi dalgalar yükseliyordu. Kurtarma kayıkları bu dalgaların üzerinde birer ceviz kabuğu gibi sallanıyor, batıp batıp çıkıyordu.

Fırtınanın uğultusu arasında uzaktaki vapurun düdükleri acı acı duyuluyor ve can vermek üzere olan bir boğanın haykırışlarını andırıyordu.

Kurtarma kayıklarındaki denizciler, kudurmuş gibi saldıran dalgaların arasında yükselip alçalır, devrilip kalkarken her an denize dökülmelerini bekliyorlar, fakat korkmuyorlardı. Çünkü hepsi iyi yüzme bilen delikanlılardı ve denize dökülecek olsalar bile yüze yüze kıyıya dönebilirlerdi. Yalnız onların asıl istedikleri gemiye kadar gidebilip yolcuları kurtarmaktı. Bunun için de bütün gayretlerile küreklere asılıyorlar, dalgalara karşı kayıkları çekmek için çabalıyorlardı.

Denize açıldıkça fırtınanın azgınlığı artıyor ve denizciler daha büyük zorluklarla karşılaşıyorlardı. Uzaktan, batan geminin ışıkları görüldüğü bir sırada, kayıklardan biri devrildi ve suya dökülen denizciler öteki iki kayığa geçtiler. Bu suretle o iki kayıkta küreklere sarılanların sayısı arttı ve kayıklar daha hızlı gitmiye başladı.

Batmak üzere olan vapurun, nefesi kesilir gibi çıkan son düdük sesleri sık sık duyulurken kayıklar vapura yanaştılar ve halatlarını attılar.

Sonra kayıklardan biri, gemiye bağlanan uzun bir halatı alarak yeniden kıyıya doğru kürek çekmiye başladı. Bu halatı kıyıya bağayacaklar ve üzerine asacakları kova gibi hususî kurtarma âletleri ile, vapurdakileri birer birer çekeceklerdi. Bu, kurtarma usulleri arasında en iyi sonuç veren bir usuldü.

Öteki kayık da, alabildiği kadar yolcu alarak kıyıya dönüyordu.

Vapurun içi, ölümle pençeleşenlerin hayat umudu ile canlanmalarından doğan bir gürültü ile çalkalanıyordu. Yarısı sulara gömülmüş olan vapurun köprüsünden kaptanın sesi duyuluyordu:

— İlk önce kadınlarla çocuklar! Geminin filikaları birer birer inecek? Dikkat! Her filikaya on kişiden çok binmiyecek! Bir kişi fazla binerse hepsinin hayatı tehlikeye girer!

Filikalar dolduktan sonra, önlerinde giden kurtarma kayığının tuttuğu yolu tutarak kürek çekmiye başladılar. Bunlarla geminin birçok yolcusu kurtarılmıştı. Fakat vapurda, bir o kadar daha yolcu vardı ki bunlar, her dakika yaklaşan ölümün pençeleri arasında kalmış bulunuyorlardı.

Gemiciler, vapurun batmasını ellerinden geldiği kadar geciktirmek için tedbir almışlar, su giren delikleri tıkayabildikleri kadar tıkamışlardı. Fakat, bu da yetmezdi. Kaptan, yanındaki telsiz memuru delikanlıya dönerek:

— Bulunduğumuz yer Akkaya körfezi olacak, dedi. Limanda bir kurtarma teşkilâtı olduğu gibi, bir de Akkaya burnunda vardır. Onlar bizim imdat işaretimizi almamış olacaklar ki yardıma gemediler. Onun için, S.O.S. (imdat) işareti çekmekte devam edelim. Herhalde nihayet işaretimizi alıp yardıma gelecekler.

Delikanlı, bir elile telgraf düğmesini işletirken öbür elile de telsiz telefonu açtı ve kulaklıkları kulağına geçirdikten sonra makineye iğilerek:

— İmdat! İmdat! diye bağırdı. Akkaya körfezinden üç mil açıkta «Turna» vapuru... Gemi su alıyor... Batıyoruz... İmdat! İmdat!

Yıl gibi gelen dakikalar, çeyrek saatler geçti. Gemi daha fazla sulara gömülmüş ve birdenbire su ile dolup denizin dibine çökmek tehlikesini gösteriyordu. Kurtarma kayıkları kıyıya kadar gittikten sonra yeniden vapura gelmişler ve kalanları da kayıklara doldurmıya başlamışlardı.

Gemicilerden biri kaptana seslendi:

— Gemidekilerin hepsi kurtarıldı. Kayıklarda bir kişilik daha yer var. Siz de gelin!

Kaptan bu sevinçli haberi alınca telsiz memurunun yanına koştu:

— Yolcuların hepsi kurtarıldı, dedi. Bir kişilik yer daha varmış. Haydi in aşağı!

Telsiz memuru delikanlı:

— Fakat kaptanım, dedi. Unutuyor musunuz? Gemide hükûmetin bize emanet ettiği değerli mallar da var. Yalnız yolcuların kurtarılması yetmez. Bunların kurtarılması için de imdat çağırmakta devam etmeliyiz.

Kaptan durumsadı. Bunun üzerine telsizci:

— Bunun için, dedi, sizin burada bulunmanıza ihtiyaç yok. Bu işi ben tek başıma yapabilirim. Vakit kaybetmetyin, siz gidin.

Fakat kaptan, bu cesur çocuğu tek başına bırakıp nasıl gidebilirdi?

— Olmaz, dedi, sen gitmezsen ben de gitmem.

Telsizci, bir yandan telgrafı, bir yandan telefonu işleterek yardıma çağırmakta devam ediyordu:

— Yolcuların hepsi kurtuldu. Yalnız...

Bu sırada gemi birdenbire daha hızlı bir şekilde sarsıldı ve tekneye hücum eden suların gürültüsü de duyuldu. Kaptan:

— Batıyoruz! Çabuk çık! diye bağırdı.

Fakat telsizdi onu duymuyor gibiydi. Bulunduğu yeri diz kapaklarına kadar sular doldurduğu halde çalışmasına devam ediyordu. Kaptan onu koludan çekerken delikanlı:

— Dur! dedi. Cevap veriyorlar. Yardım geliyor!

Ondan sonra, ödevini yapmış olmanın verdiği bir yürek ferahlığı ile makinenin başından ayrıldı.

Kaptanla beraber odanın kapısını açtıkları zaman üzerlerine hücum eden suların altında kaldılar. Fakat ikisi de iyi yüzücü oldukları için suların üstüne çıkmayı başardılar.

Son kurtarma kayığı, geminin batarken açtığı uçuruma düşmemek için uzaklaşmıştı. Kaptanla telsizci, gemiden kopan bir direğe tutundular ve ayaklarını kürek gibi kullanarak vapurdan açıldılar.

(Devamı 11 inci sahifede)

DİYANA
GİZLİ POLİS
MARGIRIT VE DIYANA YENİ GELEN ÇİNLİ BAHÇIVANI GÖZETLEMEĞE BAŞLADILAR
BÜTÜN ESRAR ANAHTARI MI ?. NE DEMEK İSTİYORSUN DİYANA ?.
SUS BEKLE Kİ ÇİNLİ BAHÇIVAN ŞU EL ARABASINI DOLDURSUN!..
İŞTE ZAMANI.. EMİNİMKİ BU EL ARABASINDA YALNIZ TOPRAK VAR..
ELBETTE BİRŞEY YOK..
ŞİMDİ ÜZERİNDEYİZ. KOPYASINI ALDIĞIM LİSTEDE BAHÇIVANIN ŞİMAL 36, GARP 12 NUMARALARI VAR.
BUNDAN NE ANLAŞILIR?
BU YENİ BAHÇOVAN İŞE FENA NOKTADAN BAŞLADI.. O TARAFTAN 3 SANTİMETRE GÖSTERİLEN YER, DIVARDAN BURAYA OLANDIR..
ÖYLE İSE HEMEN O TARAFA GİTMEK LÂZIM.. ÇABUK ÇİNLİ GELMEDEN GİDELİM..
AHMAK! YERİNDE ALDATTI. BAŞINDA DA ŞU BELA KILLAR VAR.. ONLARI ORADAN ÇEKTİREYİM.
MOTUNGUN EVİNDE..
ŞİMDİ 36 SANTİMETRE ŞİMALE, 12 SANTİMETRE ŞARKA DOĞRUYUZ!
DAHA ÇİNLİ MEYDANDA YOK. ÇABUK OLALIM.
BAK, TOPRAK YENİ AÇILMIŞ VE DOLDURULMUŞ. NE KADAR YUMUŞAK!..
?
RİCA EDERİM BAYANLAR, ÖNÜMDE GÜRÜLTÜ ETMEDEN DOĞRU YÜRÜYÜN.
!
?
BU NE DEMEK. SİZ BİZİ TEVKİF Mİ EDİYORSUNUZ?.
SİZDEN RİCA EDERİM BAYAN, BÜYÜK PATRONUN EVİNE GİDECEĞİZ. SİZİNLE KONUŞACAK
SİZ BENİMLE PLAN ÜZERİNDE YÜRÜMEK İSTİYORDUNUZ. MOTUNG BUNA ASLA İZİN VERMEZ..
BİZE NE YAPACAKSINIZ?.
HAKKIMIZDAKİ DÜŞÜNCENİZ NEDİR?..
İŞİM BİTİNCEYE KADAR, SİZİ ESİRİM OLARAK ALIKOYMAĞA MECBURUM.
SİZ ÇOK AÇIK GÖZLÜLERE BENZİYORSUNUZ. PROJELERİM HAKKINDA EPEY ŞEY BİLİYORSUNUZ.
NE YAPALIM AZ BİR ZAMAN İÇİN HAPSEDİLDİK..
DOĞRU SÖYLEMEK LAZIMSA BEN BU İŞE SEVİNDİM. ÇÜNKÜ BU SURETLE PARÇALARI KİM ÇALDIĞINI BİLİYORUZ.
BİZİ MAHPUS OLARAK TUTUYORSUNUZ. LÂKİN KAPILARINIZ AÇIK! BİZİ KAÇMAKTAN NASIL MENEDERSİNİZ?.
EVİMDE TAM SERBESTSİNİZ. YALNIZ DIVARLARIMIN AŞILMALARI GÜÇTÜR ZANNEDERİM..
BİRAZ SONRA.
MARGIRIT ÇİNLİNİN MALİKÂNESİNİ BÜTÜN DOLAŞTIM. HİÇBİR AYAK İZİNE RASLAMADIM. BURAYA KİMSE GİRMEMİŞ..
SONRA... PEKİ DİYANA BİR İMKÂNI VAR MI ?..
DEMEK OLUYORKİ ÇIKILAN YERİ BAŞKA... MERAK ETME BİZ BURADAN ÇIKARIZ..
ÂLÂ DİYANA BEN SENİ YALNIZ BIRAKMAM.
ARKASI VAR.

AVCI BAYTEKİN
YTEKİN İLE LİLİ HASTANEDEN KTIKTAN SONRA BU GÜZEL GÜNÜ UTLAMAK İÇİN VALİ BİR ŞÖLEN VERDİ...
ET BAY VALİ, BU ZAVALLI KARNAK ÜPHESİZ BİR DELİ İDİ. ONUN İÇİN ÖLÜMÜ HAYIRLI OLDU. FAKAT ADAMI KOA NE OLDU ?..
ADAMLARIM İZİNİ KAYBETTİLER. DAİMA KAÇIYOR. BİR DAHA GÖREMİYECEĞİZ..
BAYTEKİN ERKENDEN DAİRESİNE ÇEKİLDİ. JÜDİTHİN MEKTUBUNU AÇTI. SİZE BU ŞEKİLDE ALLAHA ISMARLADIK DEMEK DAHA İYİDİR ZANNINDAYIM..
ALLAHAISMARLADIK JÜDİTH!.. HAYAT SİZİN İÇİN HAYIRLI OLSUN...
245
GENÇ KIZIN MEKTUBU ALEVLER İÇİNDE YANDI. FAKAT BU SIRADA BAYTEKİNİN ARKASINDA UĞURSUZ BİR GÖLGE BELİRDİ...
YTEKİN ODASINA GEÇEK İÇİN DÖNDÜĞÜ ZAMAN RİSİNİN KARANLIKTA, HANERİNİ KALDIRMIŞ OLARAK ELDİĞİNİ GÖRDÜ..
BAYTEKİN KATİLİN İKİ ELLERİNDEN YAKALADI..
VE ŞİDDETLİ BİR FIRLATMA İLE HERİFİ BOŞLUKTAN AŞAĞIYA YUVARLADI..
DÜŞTÜĞÜ YER TAŞLIKTI..
BU KOA İMİŞ BAYTEKİN! HERİF ÖLDÜ...
U SURETLE UĞURSUZ KARNAKIN N ADAMININ DA İŞİ BİTMİŞTİ. YTEKİN İLE LİLİ İSTİRAHAT EDİRLAR, YÜZME SPORLARI YAPIYORLARDI.
BİR AKŞAM GAYET KİBAR BİR GURUP BİR SALONDA TOPLANDILAR.
247
FAKAT LİLİ BU HAYATTAN ÇABUK USANDI. YİNE VAHŞİ ORMANLAR ARASINA DÖNMEYİ DÜŞÜNÜYORDU..
ARKASI VAR

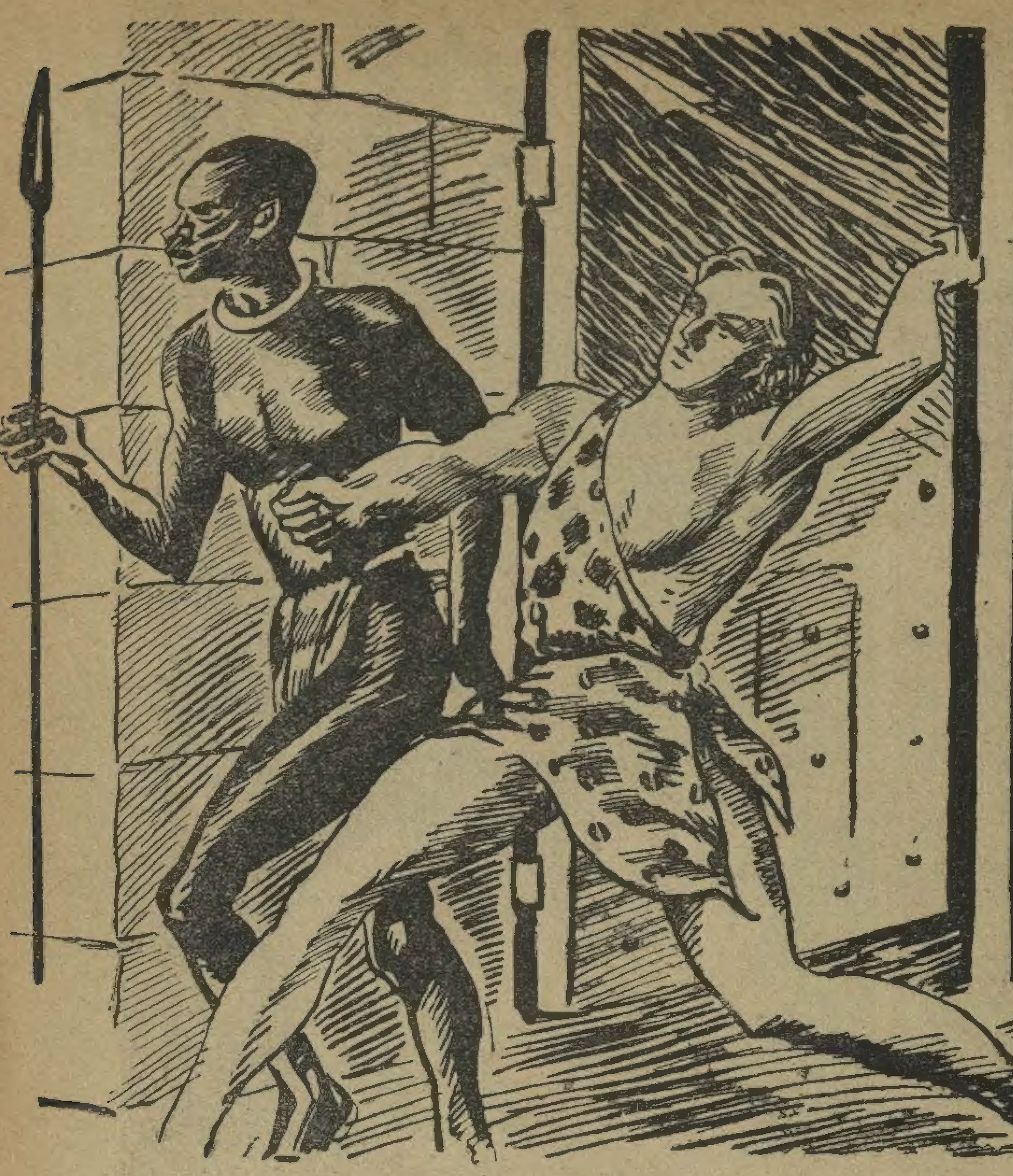

TARZAN VE ALTIN ASLAN

(Geçen sayıdan devam)

Tarzan, sarayın bu esrarengiz odasına girerken orada ya bir Bolgani, yahut da bir Gomangani ile karşılaşacağını düşünmüştü ama, karşısına bir beyaz insan çıkacağını aklına getirmemişti.

Uzun boylu, zayıf, kabak kafalı, uzun beyaz sakallı, ihtiyar bir adamdı bu. Üzerinde elbise namına bir şey yoktu, yalnız bir alay süs ve altın, elmas gibi kıymetli şeyler takmıştı.

Yaşlı adam Tarzana:

— Sen kimsin? diye sordu.

Tarzan da aynı suali sordu:

— Sen kimsin? Sen bir Avrupalıya benziyorsun. Burada ne işin var?

— Sen önce benim sorduğuma karşılık ver de ondan sonra bana sorarsın.

İhtiyar bu sözleri kızmış gibi söylüyordu. Tarzan yine cevap vermedi.

Yabancı adam, sesini biraz yumuşatarak:

— Korkma, dedi. Doğruyu söyle. Ben lâftan anlar adamımdır. Senin dilinden de anlarım. Sonra, seninle bir ırktanız.

Tarzan adamın gösterdiği bu yakınlıktan kuvvet alarak:

— Ben buraya, bir kadını aramak için geldim, dedi. Bolganiler onu, bulunduğu yerden alıp kaçırmışlar. Buraya getirdiklerini sanıyorum. Bulmadan gitmiyeceğim.

İhtiyar başını salladı:

— Biliyorum, dedi. Aradığın kadın burada. Fakat sen bu kuleye nasıl girdin?

Tarzan gayet bayağı bir şey anlatıyormuş gibi:

— Girmek istedim, girdim, dedi. Opar vâdisinden kaçarken ben ve o kadın arkadaşım Bolganilerin ülkesine girdik. Sonra ben başka bir yere gittim. Geldim baktım, arkadaşım yok. Onu aramıya çıktım. Benim adım Tarzan. Sen kimsin! Bolganilerin arasında ne yapıyorsun?

İhtiyar başını yavaş yavaş sallıyarak:

— Uzun bir hikâye, dedi. Yalnız, kısaca anlatayım sana: Bundan yıllarca önce, çocuk denecek yaşta, bir delikanlı idim. Büyük İngiliz coğrafya bilgini Stanleyle beraber, Afrikanın o zamana kadar insan ayağı basmamış, haritası çıkarılmamış yerlerini gezmiye Afrikaya geldik. Memleketin en kuytu köşelerine kadar da onunla beraber daldım. Bir gün ava çıkmıştım. Yolumu kaybettim. Arkadaşlarımın bulunduğu yeri bir türlü bulamadım. Karşıma yerliler çıktı, beni yakaladılar, tutsak alıp daha kuytu bir yerdeki köylerine götürdüler.

«Çok geçmeden oradan kaçtım. Tutsak yaşamaktansa dağlarda, bayırlarda başı boş kalmayı ve yine başıboş ölmeyi daha iyi buluyordum. Günlerce ormanlarda kuş avlıyarak, tavşan vurarak, geçindim.

«Bir gün yine avdan dönüyordum. Yolum buraya düştü. Karşıma Bolganiler çıktı. Beni yakaladılar. Fakat, bütün öteki tutsaklarını öldürdükleri halde beni niçin öldürmemişlerdi, bunu hâlâ anlıyamadım. Sonradan, benim, bildiklerimden kendilerine fayda geleceğini düşünerek beni aralarına aldılar. Onlara, altın işletmekte kullanmaları için bir takım âletler yapmasını öğrettim. Daha birçok vararlığım dokundu. Benden aldıkları öğüt üzerine yaşayışlarını değiştirdiler ve daha rahat bir hayata kavuştular. Onun için beni şimdi çok sayarlar, kendilerinden biri gibi bakarlar. Fakat yıllardanberi onlarla beraber bulunduğum halde kendilerine bir türlü ısınamadım ve içimde hâlâ memleket hasreti yanar.

Tarzan:

— Öyleyse şimdiye kadar niçin kaçmanın yolunu aramadınız? diye sordu.

— Kaçmak mı? Nereden kaçacak şım? Girilip çıkılan bir tek yer var, o da başında gece gündüz nöbetçiler bek

— Hangi kapıdan bahsediyorsun?

— Altın ocaklarındaki kapıdan. Ma damarlarının bulunduğu dağdan uzun tünel açılmıştır. Bunun bir tarafından girer çıkarız. Öbür ucu dağın içerile kadar gider, orada kollara ayrılır ve den ocakları arasında dallı budaklı u Girip çıktığımız kapıda daima nöbet bekler. Çünkü Bolganiler, çalıştırdık tutsakların bir gün olup kaçacaklarını şünürler. Bunun için biz de kaçmayı lımızdan bile geçirmeyiz. Çünkü kaçam cağımızı biliriz. Kaçmıya kalkıp da kalanırsak cezası muhakkak ölümdür.

— Tünelin kapısını kaç kişi bekler?

— İki Bolganinin komutası altında Gomangani.

— Peki, bütün bu memlekette ne ka Gomangani var?

— Beş bin kadar.

— Bolganilerin hepsi ne kadar?

— Topu topu bin kişiden biraz fazla.

— Demek ki Gomanganiler Bolgani den beş misli çokluk; bu böyle olduğu h de onların elinde tutsak olarak çalışı lar ha? Peki, hiç kaçmıya kalkışmad mı?

— Kalkıştılar. Bundan yıllarca önce Fakat, beceremediler, yakalandılar. Bolganiler bu yakaladıkları Gomanga re türlü eza cefa ettiler. Ondan sonra senin gözü tutup baş kaldıramıyor.

— Doğrusu şaşılacak şey. Bence bu sanlık için çok ayıp. Çünkü Gomanga insan; Bolganiler ise insana yakın bir vi orangotan maymunu. Şimdiye ka hep insanlar hayvanları kendi komuta altında çalıştırırlarken bugün, akılca tün insanları hayvanların kullanmala tanılacak bir şey değil mi?

İhtiyar, başını bükerek:

— Evet, dedi, orası öyle ama, bu çok zorlu hayvanlar. Başa çıkılmıyor İnsandan kuvvetli oldukları için kar rına çıkanları hemen yere seriyorlar.

Tarzan:

— Ne de olsa, dedi. Onlar beş, bu bir. İnsan, akılca üstün olduğu için başına bile bir hayvanın üstesinden meli, değil ki beş kişi bir hayvanı ye mesin. Buna korkaklık denir.

İhtiyar:

— Hayır oğlum, öyel deme, öyle de Gomanganiler hiç de korkak değiller. kat yüz yıllardanberi Bolganilerin altında yaşadıkları için onlara böyle yaşayış tabiî geliyor, ve ayaklanmak ların söylediklerini yapmamak hiç ak rından bile geçmiyor. Onların babaları ğil, babalarının babası, dedesi doğar maz Bolganilerle karşılaşmış ve onla idaresi altında yaşamayı öğrenmiştir.

Tarzan, ihtiyarın biraz durmasın faydalanarak:

— Her ne ise, dedi, bu işi burada b kalım. Sen bana La'dan haber ver. Ne du kadıncağıza?

...tiyar biraz şaşırmış gibi durdu. Son-

— La mı dediniz? dedi. Demek bahset-...iz kadın, şu meşhur Opar kraliçesi ...a?

— Evet.

— Fakat nasıl olur? Opar kraliçesi, yüz ...rdanberi milletinin düşmanları olan ...anganilerin yaşadığı yerlerde ne ara-...a gelmiş?

...rmanlar kralı Tarzan alaylı bir gülüş-

— Hayat öyle istedi, baba, dedi. Çünkü ...bugün artık ülkesinde kraliçe değildir. ...n idare ettiği ahali benim, tanrılara ...ban olarak kesilmemi istiyordu. La ...a olmaz dedi. Bunun üzerine, o yabani ...lar kraliçelerine karşı ayaklandılar. ...izi beraber öldürmek istiyorlardı. Biz ...yi kaçmakta bulduk.

— Şimdi işi anlıyorum. Fakat Allah ve-...le Bolganiler, Gomangani köylerinden ...ıde tutsak aldıkları bu kadının, kendi düşmanları Opar kraliçesi olduğunu ...masalar. Anlarlarsa onu sağ bırak-...ar.

...rzan hemen:

— Siz bana onun bulunduğu yeri göste-...ötesi benim bileceğim iş, dedi. O be-... hayatımı kurtardı, onun hayatını kur-...ak da benim boynumun borcudur.

...aşlı adam, bir adım geri çekilerek Tar-... öyle baktı. Sonra:

— Fakat oğlum, dedi, biliyor musun ne ...ik bir tehelikeye atılıyorsun?

...arzan:

— Ölümden daha büyük bir tehelike o-...az, dedi. Ben ise ölümü göze almış ...nuyorum. Çünkü La, beni kurtarırken ...i hayatını tehlikeye koyduğunu dü-...emişti. Ben de, hayatıma mal olsa ... onu kurtarmak, hiç olmazsa kurtar-...a girişmek isterim.

— Pekâlâ. Mademki kararın karar, La-... bulunduğu yeri sana söyliyeyim, oğ-... Gel benimle beraber.

...dam önde, Tarzan arkada, bulunduk-... yerin karanlık bir köşesine doğru yü-...üler. İhtiyar bir kapıyı açtı. İçeri gir-...r. Burası, yarı karanlık küçük bir oda ... Adam, bir pencerenin önüne gitti. ...zan da onun yanında durdu. İhtiyar, ...mağı ile, sarayın arka avlusunu göster-...e:

— Şu ortadaki yapının kulesi var ya, ...i. İşte La orada kapalı bulunuyor. Fa-... yeniden söylüyorum, oğlum: Gel sen ...sevdadan vazgeç. Oraya insan değil, ... bile yaklaştırmazlar.

...arzan ihtiyarın bu son sözlerini dinle-...i bile. La'nın nerede bulunduğunu ö-...mişti ya, bir saniye bile duramazdı. ...cereden dışarı bir kere daha baktı: ...enin iki yanında birer ağaç olduğunu ...dü. Bu, işini kolaylaştıracaktı.

...arzan, odadan çıkmadan önce, ihtiyara ...dü:

— Baba, dedi, seni tanıyalı şurada an-... bir iki dakika oldu. Fakat bana öyle ... yakınlık gösterdin ki, seni artık bir yabancı saymıyorum. Onun için, sır saklayacağma eminim.

Yaşlı adam:

— Emin olabilirsin, oğlum, dedi. Ben de senin ırkındanım. Seni düşmanlarının eline vermek gibi, alçaklık yapamam. Hadi tanrı işini rast getirsin.

Tarzan, adamın elini sıktı ve açık pencereye doğru ilerliyerek, oradan, alçak bir dama atladı. Dalların üzerinden geçerek yürüyecek ve kaleye kadar öyle gidecekti. Pencereden baktığı bir iki dakika içinde bu plânı kafasında hemen kuruvermişti.

Ormanlar kralı, damdan dama atlıyarak kaleye yakın bir yerde sarayın avlusuna indi. Oradan, kulenin yanındaki ağaçlardan en yükseğine tırmandı ve kulenin yukarıdan ikinci katına kadar yükseldi. Buradan pencereye atlamak işten bile değildi.

Pencere açıktı ve üzerinde kalın bir perde vardı. Tarzan perdeyi araladı, içeri baktı. Burası da ilk girdiği kulenin tıpkısı idi: İçerdeki odanın açık duran kapısından sofa görünüyordu.

Yuvarlak sofanın ortasında çomak basamaklı bir merdiven vardı.

Tarzan, odanın boş olduğunu anlayınca hemen içeri atladı. Sofaya çıkmadan önce biraz durup şöyle bir dört yanı dinledi. Fakat gürültü yerine burnuna bir koku geldi. Bu, Bolganilerin o meşhur odağacı kokusu idi. Fakat görünürde hiçbir Bolgani yoktu.

Tarzan, odadan sofaya çıktı ve yukarı çıkan merdivenin basamaklarına ilk adımlarını attı.

Bu sırada arkasında bir tehlikenin harekete geldiğinden haberi yoktu.

Bir Gomangali onun odaya girdiğini görmüş ve perdelerin arkasına saklanarak, bakalım ne yapacak diye beklemişti.

Onun, merdivene doğru gittiğini görünce, başkalarına haber vermek üzere aşağıya indi.

Tarzan, yukarıki kata çıkmış, ilk önce hangi odaya girsem diye düşünürken karşısındaki karanlık içinden kapkara bir çehrenin belirdiğini gördü. İlk bir geriledi. Fakat sonra, kara yüzlü bir adama doğru gitti.

Zenci, onun yaklaştığını görünce ileri doğru bir adım attı ve:

— Ne arıyorsun burada? diye sordu. Beyaz kadını mı arıyorsun?

Tarzan:

— Evet, dedi, beyaz kadını arıyorum. Nerede olduğunu sen biliyor musun?

— Biliyorum. Gel seni götüreyim.

Fakat Tarzan kuşkulanmıya başlamıştı. Tarzan açık konuşmayı seven bir adamdı.

— Peki ama, dedi, sen Bolganilerin adamısın. Ben onların düşmanıyım. Sen niçin bana yardım etmek istiyorsun? Beni gördün, niçin gidip efendilerine haber vermiyorsun?

Onun böyle konuşmasını gören siyah adam da:

— Ben, bana ne söyledilerse onu yapa-rım, dedi.

— Sana ne söylediler?

— Seni alıp bir odaya götüreceğim ve kapı, biz içeri girince arkamızdan kapanacak.

Tarzan gülümsedi:

— Peki, dedi, beni hapsedecekler. Fakat sen de mi benimle beraber hapsolacaksın? Bu nedir? Bunu anlayamadım işte!

Siyah adam boynunu büktü:

— Bilmem, dedi, bana böyle söylediler, böyle yapacağım.

Tarzan:

— Görüyorsun ya, dedi. Bilmediğin bir işi yapacaksın. Biz o odaya girdikten sonra sen ne olacaksın, biliyor musun?

Siyah adam buna da:

— Bilmem, dedi ama, adamda şafak atmıştı. Tarzanın, bu sözlerinde kendisi için bir tehlikenin haber verildiğini seziyordu. Sonra, Tarzanın alaylı alaylı güldüğünü farkedince:

— Ne olacakmış? diye sordu.

— Ne olacakmış sen o zaman görürsün. Seninle bir odada yalnız kalırım da seni ayaklarımın altında gebertmekten çekinir miyim sanıyorsun? Sana söylenileni körü körüne yapacak olursan böyle olur işte. Halbuki, benim dediğimi yapacak olursan hayatını kurtarmış olursun.

Senden istediğim de sadece şu: Beni o kadının bulunduğu yere götüreceksin. Yalnız bırakacaksın. Eğer, ondan sonra seni öldürürler diye korkuyorsan, onun da kolayı var: Ben senin de saraydan kaçmana yardım ederim. Sözün kısası, ikisinden biri: Ölmek istiyorsan sana söylenilenleri yap, kalmak istiyorsan, benim dediklerimi.

Zenci kafasını kaşıdı. Sonra:

— Pekâlâ, dedi, gel götüreyim seni beyaz kadının yanına:

O önde, Tarzan arkada, ilk önce bir kat aşağıya indiler, sonra, siyah adam bir kapıyı açtı. Oradan karanlık bir dehlize girdiler ve el yordamı ile yürümiye başladılar.

Bir yandan gidiyorlar, bir yandan da Tarzan kafasının içini karıştırıyor. «Kulede bulunduğumu Bolganilere acaba kim haber verdi? diye düşünüyordu. Evet, kim haber vermişti? Sakın ihtiyar olmasın? Evet, o olacaktı. Tarzan bundan âdeta yüzde yüz emindi.

Nihayet Tarzanın önündeki adam bir kapıda durdu.

— İşte burası, dedi. Aradığın kadın burada.

— İçeride yalnız mı?

— Hayır.

— Kim var?

— İçeri girdiğin zaman görürsün.

Bunları söyliyerek kapıyı yavaş yavaş açtı. Tarzan, adamı, kapıyı açtıktan sonra kaçmasın diye kolundan sıkı sıkı yakaladı ve onunla beraber içeri girdi.

(Devamı gelecek sayıda)

Boğatur Batu Han

Yazan: **Rıza Çavdarlı**

— Geçen sayıdan devam —

İzdivaç günlerinin ilk tatlı anlarında birer saha yaptırmış olan Batu, hanım resmini bir dakika karşısından, siyah matem elbisesini, hiç durmayan yaşlar mütemadiyen ıslatıyordu.

Artık metrepolit, Herakliosun kendisine:

— Eğer Batuya bir hal olursa, bu paketi Evdoksiyaya ver..

Dediği, Batuhanın vasiyetnamesini vermenin zamanı olduğunu anladı:

— Kızım, dedi. Zavallı Batu hanın vasiyeti... Vurulduğu gün savaşa giderken size verilmek üzere pederiniz imparatora vermişti.

Evdoksiya bir türlü babasının ismini işitmeğe tahammül edemiyordu.

Fakat aziz ölünün, yeni bir hâtırasını canlandıracak olan bu mektubu titriyen parmakarı aldı. Yine ağlarken:

— Zavallı Batucuk! Bakalım neler demiş?

Dedi. Ve okumağa başladı.

Hıçkırıklar durmak, susmak bitmiyorlardı. Boğulur gibi bir sesle satırları okuyordu.

«Evdoksiya;

«Ölürsem ruhumu en ziyade muazzap edecek şey, ruhumun seni başkalarının kolları arasında görmek olacaktır. Tanrı bana senin ölümünü göstermesin... Benim ruhumu seni kimsenin kolları arasında görmesin.. ölümden sonra da ruhumu avutmanı aşkından beklerim!

«Ben senin vatanın, senin baban selâmet ve saadeti için ölüyorum. Bugünüm son gündür. Ben atılmasam zafer kazanılmaz!..

«Senden ricam, sen de beni unutma!.. Ruhumu azap ve işkence içinde bıraktırma... Güzel gözlerinden öperim Evdoksiyacağım! Benim tatlı hâtıramı, aşkımı her zaman an!

Seni seven ve vatanının saadeti, babanın saltanatı için ölen kocan

Batu

Evdoksiya, birdenbire gözlerini Karadenizin enginlerine dikti. Bütün zihnini ölüm kurcalıyor.

— Sen de git! Ruhun gökte onu bulsun!

Diyordu.

Yalnız bunu böyle yapmak kocasının isteğini yerine getirmek olamazdı. Ona sevgili Batusu neye:

— Ben öldükten sonra sen de beni takip et! Dünyada olduğu kadar gökte de birleşelim, beraber yaşıyalım!

Dememişti.

Sadece onu düşünmesini, onun hâtırasile yaşamasını istemişti! Şimdi kendisini denize atsa:

— Al Batu ruhumu sana gönderdim!

Dese, acaba bir günah isler, aziz ölünün ruhunu gücendirir miydi?

Perişan zihni, engin denizin dalgalarına bakarken sade bunu düsünüvor, bir türlü ne yapmak lâzım geldiği kararını veremiyordu.

Uğuldayan kulakları, yanı başında metrepolidin:

— Kızım! Kızım!..

Diye seslenen sesini duvamıyordu. Nihayet halletmiş olacak ki birdenbire gözlerinde bir sevinç parladı.

— Batu, ruhun müsterih olsun dediğini yapacağım! Daima senin kalacağım!

Dedi.

Metrepolit bu sözle prensesin ölmeğ intihara karar verdiğini zannetti. Deniz kenarından çabuk ayırmak lâzımdı.

— Kızım, dedi. Kamaranıza girseniz Hava da çok fena..

Evdoksiya, onu dalgın gözlerile baştan aşağıya süzdü.

— Evet, dedi. Kamarama gitmeliyim. Kapanmalıyım!

Sakin kalktı. Bacakalarının titredikle hissedilmesine rağmen yine metîn yürü Kamarasına geldi. Yanında kalmak is yen metrepolide:

— Beni yalnız bırakınız!

Diyerek dışarıya çıkardı. Artık kam rada yalnızdı. Sevgili kocasının ruhile b başa bulunduğuna inanıyordu.

Gemi İstanbula gelinceye kadar Evdok siya bir daha kamaradan çıkmadı.

Ne metrepolidin hava aldırmak için çaları para ediyor, ne de onda çıkmak i bir istek görünüyordu.

Gemi limana gelip demir attığı, saltan kayığı prensesi almak üzere geldiği hal Evdoksiya yine kamarasından çıkmıy çıkmak istemiyordu!

— Prenses saraydaki odanıza gitsen

Bunu söyliyen metrepolitti. Evdoks yakıcı nazararını papasın üzerine dik

— Sen, dedi. Batu hanın benden n istediğini duymadın mı?

Vasiyet yanında okunduğu için me polit bunu pek iyi biliyordu.

— Biliyorum prenses!

— Şu halde bana nasıl sarayı te edebilirsin? Şimdi git! Ne kadar a varsa topla... Bana Balıklıda bir tek ziva odası yaptır. Bir daha dünyaya ç mamak, görünmemek üzere orada kapa cağım! Sevgili hakanım. Batu hanın r le başbaşa kalacağım! Ben o kahra Türk hakanının karısı değil miyim? neye onun gösterdiği kahramanlığın çük bir misalini göstermiyeyim!.. O Bi sı kurtardı! Neye bir Bizans prensesi onun ruhunun ebedî bir hizmetkârı kal sın!..

Metrepolidin, bütün sözleri, nasihat boşa gidiyordu. Evdoksiya kararını v mişti. O karardan geriye dönmesine i mal yoktu.

Metrepolit, matem acıları içinde kı nan prensesin arzusunu yreine getirdi. hafta sonra, ona yasarken ebedî bir me olacak, hücre kuruldu ve bitti.

Şehir büyük zaferin müjdesile, ke içinde donanmıştı. Herkes eğleniyordu.

Gülmiyen, sade ağlayan tek bir in vardı: O da Bizans prensesi güzel Evd siya idi.

Metrepolit hücrenin bittiği haberini rir vermez, bahtsız prenses, kocasının ayrılığı kalbini kemirirken:

— Bana, her tarafı siyah kalın bezle kapalı bir tahtı revan getirin!.. İçine bir ziva girsin, ne de bir delik bana dı rıyı göstersin!

Evdoksiyanın bu iradesi de yerine ge rildi.

Afacan Bilmece Kuponu: 1

KAZANANLAR

.5 inci sayı bilmecenin çözülüşü

«MANDELİNA» idi.

Kazananlar:

.— Kemal, ziraat mücadele M. oğlu U-
2 — Özcan, Yenimahalle Geçit sok.
Çankırı. 3 — Sezai, Odun pazarı Pa-
.h. Giren sok. No. 3 Eskişehir. 4 —
istasyon yazıhane arka sok. No. 4
zarı.
.irer muhtelif hediye kazananla·
— Ziya, mermi fabrikası No. 1184
.a. 6 — Ortaokul S. 3 A. No. 84 Kı-
.. 7 — Bülent, Neccar zade sok. No.
iktaş. 8— N. Teşvikiye cad. Derli Ap.
.9 Nişantaşı. 9 — Nevzat Hamit oğlu
.. 10 — Davit Yeniköy K. bakkal
.o. 18 Yeniköy. 11 — Peyami Çakır,
.ı yokuşu Fenerli No. 2 Trabzon. 12
.met, İstanbul 6 ncı ilkokul 4-C 363
İstanbul. 13 — Ali, Balıkpazar Balıkhane sok. No. 4 İstanbul. 14 — Muzaffer, Nâzım bey mah. Ulucanlar sok. No. 142 İst. 15 — Ali, 1 inci ortaokul F-3 S. 278 No. lu Karasu. 16 — Agavni, Babayiğit sok. No. 23 Kumkapı. 17 — Mehmet, İzmirler mah. Yapıcılar sok. No. 18 Balıkesir. 18 — Yıldırım, Maltepe Gazi Mustafa Kemal bulvarı No. 45 Ankara. 19 — Nermin, Meşrutiyet cad. Karanfil sok. No. 29 daire 2 Yenişehir. Ankara 20 — Yüksel 19 mayıs mah. Hürriyet cad. No. 26 A. Samsun. 21 — Şükrü, Ahmediye cad. eczane yanında No. 16 Üsküdar. 22 — İris, Şişli Emlâk cad. No. 19 kat 3. 23 — Selman, Hoşnudiye mah. Dilek sok. No. 29 Eskişehir. 24 — Ayten, Tunceli muhasebe müdürü kızı Elâzığ. 25 — İhsan, 1 inci erkek orta okulu S. 1-B 19 Üsküdar. 26 — Tufan, Palit meydanı karanlık sok. No. 7 Erzurum. 27 — Yalçın Tunceli komiser muavini Arif oğlu Elâzığ. 28 — Fuat, birinci devre S. 2-A. No. 229 Malatya. 29 — Hüsamettin, lise orta kısım S. 2-C No. 545 Eskişehir. 30 — Ferhan, İsmail ağa mah. Suçbozan sok. No. 3 Aksaray. 31 — Hamit, Halıcıoğlu Bademlik Talip paşa sok. No. 28 Halıcıoğlu. 32 — Özdemir Anafartalar cad. Şan sok. İnci Ap. kat 1 Ankara. 33 — Adnan, Hoşnudiye mah. Dilek sok. No. 9 1-1 Eskişehir. 34 — Hamdi, Beyoğlu erkek orta okulu S. 3-B No. 1173 Galata. 35 — Memduh, Aynalıçeşme Samancı Ferhat sok. 37-39 No. Beyoğlu. 36 — Beyhan, Fındıklı dereiçi harlal sok. No. 17-1 Fındıklı. 37 — Hüseyin, Atatürk mah. eski mahkeme sok. No. 15 Çanakkale. 3 8— Yurdakul, İncesu köprüsü karşısında No. 1 Yenişehir Ankara. 39 — Muallâ, Meydancık mah. Kontkadın sok. No. 8 Bursa. 40 — Recai Hayriye lisesi S. 9 No. 975 Fatih. 41 — Rahmi 36 ilkokul 4-B No. 127 Eyüp. 42 — Zerrin 1624 askerî posta yarbay Zeki Yalova. 43 — Reyyan, lise orta kısım 1-E No. !70 Afyon. 44 — Doğan, tapu sicil M. oğlu Konya. 45 — Orhan, lise orta kısım S. 1-C No. 361 Kütahya. 46 — Argon, ortaokul S. 2-A No. 375 Kütahya.

47 — Şarik, Anafartalar cad. No. 257 yeniçizme Samanpazarı Ankara. 48 — Ertuğrul, lise 4-D No. 1483 Eskişehir. 49 — Şükrü, Kaza kooperatifi Adapazarı. 50 — Recep, ortaokul S 2-C No. 256 Çanakkale. 51 — Fikret, ortaokul S. 2-C No. 249 Çanakkale. 52 — Reha, Bulgurlu Aygıroğlu sok. Çamlıca. 53 — Yaşar, Zeytinburnu silâh fabrikasında 539 Zeytinburnu. 54 — Muzaffer, Karadut sok. No. 22 Kadıköy. 55 — Kemal, Gedikpaşa Tülcü sok. No. 2 Gedikpaşa.

.i gibi karanlık tahtı revanın içine
Şehir neşe içinde sokaklar sarhoş-
.olu idi. Fakat herkes, zavallı pren-
.gönüller acısı masalını biliyordu.
.hazin tahtı revan, İstanbul sokakla-
.. geçerek Balıklıya doğru giderken,
.r, sarhoşlar hürmeten susuyorlar!
.lar birkaç dakikalık hüzünle bükü-
.ar!
Zavallı prenses...
.orlardı.
.t bu teessür çabuk kayboluyor. Za-
.neşesi, sarhoş ağızları deli gibi ba-
.ordu.
Yaşasın imparator!..
.gariptir ki zaferin kahramanı, zaval-
.u hanı Evdoksiyadan başka anan

Evdoksiya, böylece hücresine kadar
.di. Orada terkedildi.
zaman güldüğü bilinmiyor! Yalnız
hayatında kapandığı yerden bir da-
.arı çıkmamış, sevgili hakanının buy-
.ma itaatla, ölünceye kadar orada,
ruhile, onun hâtırasile kaldı.

***

.ün meçhul evliyadan yardım iste-
.için Balıklıya gidenler, bilmezler ki
.dıkları evliya, Bizansın rekâkârı,
.siyanın kocası kahraman Türk ha-
.bahadır Batu handır.
.= bu Türkün ruhundan rehâ ve selâ-
.ilenilir!..

BİTTİ

Bilmece

Trakyada 5 harfli bir nehir ismiyim: 5 harfimden birini diğer harflerimle 3 defa kullanarak 3 kelime vücude getirin ki şu mânaları ifade etsin: Birinci kelime onsuz yaşanmaz (?) ikinci kelime şafak, (?) üçüncü kelime vakit (?) Bunları bulduktan sonra beni kolayca bulursunuz??

Bu bilmeceyi doğru çözenler arasında 50 kişiye muhtelif hediyeler verilecektir.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi bilmece kuponunuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınızı (Afacan 19 uncu bilmece işyarlığı — Posta kutusu 617 İstanbul.

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

Telsiz Başında

(Baştarafı 5 inci sahifede)

O sırada, Akkaya burnundaki kurtarma merkezinden kalkan motör vapurun yanına gelmişti. Kaptanla telsizci ona atladılar ve beraberce, artık büsbütün sulara gömülmek üzere olan vapura yeniden yanaştılar.

Vapurdaki değerli malların bulunduğu sandıklar, kaptan, telsizci ve kurtarma motörü ile gelen denizcilerin yardımile çıkarıldı ve motöre alındı.

«Turna» vapuru dalgalar arasına gömülürken uzaklaşan motörde kaptan, telsizci delikanlının elini sıkıyordu.

Sahibi ve Neşriyat Müdürü:
Ö. Lûtfi TARHAN

MÜESSİSİ:
M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran: Ülkü Kitap Yurdu
Ankara caddesi No. 72
Basıldığı Yer: ÜLKÜ MATBAASI

Aslan Prens
KABA ADAMLARIN ALAYINA DAYANAMIYARAK ONLARA HADDİNİ BİLDİRMEK İSTİYEN ASLAN PRENS ŞİMDİ HAPİSTE YATIYORDU..
ERTESİ GÜN MUHAFIZ KAVGADA YARALADIĞI ADAMLA YÜZBAŞININ KARŞISINA ÇIKTI.
GAVEN KIRALA, PRENSİN AFFEDİLMESİ İÇİN RİCA EDİYORDU.
DIŞARIDA DÖRT NALA GELEN BİR HABERCİNİN SESİ DUYULDU: «ŞİMALLİLER MEMLEKETİ İSTİLÂYA GELİYOR»
SAVAŞCILAR DÜŞMANI KARŞILAMAĞA HAZIRLANDILAR.
BÜTÜN CESUR SAVAŞÇILAR HARBE GİDERKEN ASLAN PRENS HAPSE GİRİYORDU.
ASLAN PRENS « BİR DAHA AĞZIMA ŞARAP KOYMIYACAĞIM » DEDİ. GAVEN «UNUTMA, FAZLA İÇKİ ZARARDIR» DEDİ
ASLAN PRENS SAVAŞA GİDİP YİĞİTLİĞİNİ GÖSTEREMİYECEĞİ İÇİN KEDERLENİYORDU.
PARLAK ORDUNUN GEÇİŞİNE HASRETLE BAKIYORDU. ORDUYA GİRMEMİŞ İKİ SERSERİ DE ASLAN PRENSE BAKIP BİR KUNDAKÇILIK DÜŞÜNÜYORLARDI.
-ARKASI VAR-